

Arrest

nr. 183 906 van 15 maart 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 10 maart 2017 per aangetekend schrijven heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 februari 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2017 om 16 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat L. RECTOR verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 februari 2017 neemt de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, §3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te

heten:

naam : M.

voornaam : S. M.

geboortedatum : [...]1986

geboorteplaats : Mosul

nationaliteit : Irak

Alias: M., S.; M., S. M. S.

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDE VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Oostenrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die van Irakese nationaliteit van Koerdische afkomst verklaart te zijn, werd op 14.10.2016 door onze diensten geregistreerd en vroeg op 26.10.2016 asiel in België. Betrokkene was niet in het bezit van enige persoonlijke – of identiteitsdocumenten. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 20.09.2016 in Oostenrijk geregistreerd werden omwille van een asielaanvraag.

Op 26.10.2016 werd betrokkene gehoord in het kader van zijn asielprocedure in België. Hierin verklaarde hij op 03.09.2016 vertrokken te zijn vanuit Irak en stelde hij eerst per bus en te voet naar Turkije te zijn gereisd waar hij op 05.09.2016 arriveerde en tot 10.09.2016 te Istanbul (TUR) verbleef. Vervolgens reisde betrokkene per bestelwagen en te voet verder door naar Bulgarije waar hij voor onbepaalde tijd in een voor hem onbekende stad verbleef om daarna per vrachtwagen verder door te reizen naar Oostenrijk. Betrokkene verklaarde op 19.09.2016 gearriveerd te zijn in Oostenrijk en het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat betrokkene op 20.09.2016 asiel vroeg in Oostenrijk. Betrokkene bevestigde het feit dat hij reeds eerder asiel vroeg in Oostenrijk en verklaarde niet te weten of er reeds een definitieve beslissing genomen werd door de Oostenrijkse instanties omtrent zijn in Oostenrijk ingediende asielaanvraag. Betrokkene verklaarde tot 25.09.2016 in Oostenrijk te hebben verbleven in een opvangcentrum in een voor hem onbekende stad om vervolgens per trein verder door te reizen naar een voor hem onbekende stad in Duitsland waarna hij meteen door de Duitse politie terug gerepatriëerd werd naar Oostenrijk. Betrokkene verklaarde op 26.09.2016 opnieuw in Oostenrijk gearriveerd te zijn en verklaarde tot 12.10.2016 te Linz (AT) te hebben verbleven. Vervolgens reisde betrokkene per trein verder door naar Duitsland waar hij op 12.10.2016 arriveerde en tot 13.10.2016 te Aken (DE) verbleef. Tot slot reisde betrokkene per trein verder door naar België. Betrokkene verklaarde op 14.10.2016 gearriveerd te zijn in België en vroeg asiel in België op 26.10.2016.

Tijdens zijn gehoor in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat hij besloot in België asiel te vragen omdat zijn broer reeds in België woonachtig is en het statuut van erkend vluchteling verkreeg in België. Betreffende een overdracht naar Oostenrijk in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde betrokkene niet te willen dat Oostenrijk zijn dossier behandelt omwille van het feit dat zijn broer reeds in België verblijft. Betrokkene stelde dan ook duidelijk bij zijn broer te willen blijven en hij verklaarde zowel financieel als sociaal op zijn steun te rekenen. Hij stelde verder ook zijn broer in België te willen vervoegen.

Betrokkene verklaarde dus een in België verblijvende broer te hebben. Onderzoek bij onze diensten toont aan dat de broer van betrokkene (M., S. M., [...]1989, van Iraakse herkomst) op 04.09.2015 asiel vroeg in België waarna het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) op 21.04.2016 besloot om de broer van betrokkene te erkennen als vluchteling. Bijgevolg beschikt de broer van betrokkene over een verblijfsstatuut in België en verblijft hij heden te Leuven (BE).

Op 28.10.2016 werd er voor betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Oostenrijkse instanties. Dit verzoek werd op 08.11.2016 aanvankelijk geweigerd door de Oostenrijkse instanties vermits zij bijkomende informatie vroegen omtrent de in België verblijvende broer van betrokkene en een eventuele afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en zijn in België verblijvende broer op basis van artikel 16 van Verordening 604/2013. Bijgevolg werd betrokkene op 24.11.2016 bijkomend gehoord door onze diensten. In dit bijkomend gehoor verklaarde betrokkene reeds contact te hebben gehad met zijn in

België verblijvende broer en stelde hij verder ook op een bepaalde manier afhankelijk te zijn van zijn in België verblijvende broer. Betrokkene verduidelijkte dit door te stellen dat hij op vlak van werkgelegenheid en bijstand bij administratieve zaken een afhankelijkheidsrelatie heeft met zijn in België verblijvende broer. Hij stelde dat het feit dat zijn broer reeds in België verblijft positief is voor zijn toekomstplannen, integratie en werkmogelijkheden. Daarnaast verklaarde betrokkene ook nog een ander in België verblijvend familielid te hebben, meer specifiek de schoonfamilie van een andere broer van hem die te Irak verblijft. Hij kon echter geen verdere specificaties meegeven omtrent het concrete verblijfsstatuut en de verblijfplaats van dit familielid. Op basis van deze bijkomende informatie werd op 25.11.2016 een verzoek tot herziening gericht aan de Oostenrijkse instanties waarin door onze diensten duidelijk gesteld werd dat er geen sprake kan zijn van een afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en zijn in België verblijvende broer op basis van artikel 16(1) van Verordening 604/2013. Vervolgens stemden de Oostenrijkse instanties op 19.12.2016 in met de terugname van betrokkene en met de behandeling van zijn asielaanvraag met toepassing van artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Oostenrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. Verder herhalen we ook nogmaals dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. Dit betekent dat de loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven dan ook geen grond kunnen zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor in België dat hij besloot in België asiel te vragen omdat zijn broer reeds in België woonachtig is en uitte om diezelfde reden ook verzet tegen een overdracht naar Oostenrijk in het kader van Verordening 604/2013. Hieromtrent merken we vooreerst op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende broer van de

betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013

– de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke Lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere Lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden.

We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Oostenrijk verantwoordelijk werd voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene en dat Oostenrijk België niet vroeg de asielaanvraag van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat betrokkene tijdens zijn gehoor in België verklaarde geen medische problemen te kennen en ook geen melding maakte van medische problemen betreffende zijn in België verblijvende broer. We wensen dan ook te benadrukken dat tot op heden in het kader van de asielprocedure van betrokkene geen medische attesten of andere documenten werden aangebracht omtrent zijn fysieke of mentale gezondheidstoestand. Daarnaast merken we op dat betrokkene, zowel tijdens zijn gehoor d.d. 26.10.2016 als in een bijkomend gehoor d.d. 24.11.2016, gewag maakte van een afhankelijkheidsrelatie tussen hem en zijn in België verblijvende broer gebaseerd op werkgelegenheid, administratieve bijstand, financiële en sociale steun en integratie. Verder stelde betrokkene ook reeds contact te hebben gehad met zijn in België verblijvende broer. We benadrukken desbetreffend dat artikel 16(1) van Verordening 604/2013 duidelijk spreekt over een mogelijke afhankelijkheidsrelatie op basis van "een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd". De door betrokkene aangehaalde redenen van afhankelijkheid vallen dan ook niet onder de toepassing van artikel 16(1) van Verordening 604/2013. Daarnaast merken we op dat een overdracht van betrokkene naar Oostenrijk in het kader van Verordening 604/2013 niet automatisch impliceert dat betrokkene geen enkele vorm van financiële of sociale steun van zijn broer kan ontvangen. We benadrukken dan ook dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen zijn en zijn in België verblijvende broer zou bestaan. Verder zijn we ook niet in bezit van een schriftelijke verklaring van de broer van betrokkene ter zake en merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd.

Verder merken we op dat Oostenrijk de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Oostenrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Oostenrijk onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de asielaanvraag van de betrokkene niet met de nodige objectiviteit en expertise zullen onderzoeken en de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Betrokkene stelde tijdens zijn gehoor omtrent zijn in Oostenrijk ingediende asielaanvraag niet te weten of er reeds een definitieve beslissing genomen werd door de Oostenrijkse instanties betreffende zijn asielaanvraag.

Desbetreffend benadrukken we dat de Oostenrijkse autoriteiten met toepassing van artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013 expliciet instemden met de terugname van betrokkene. Dit artikel stelt: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent

verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit impliceert daarbij ook dat de door betrokkene in Oostenrijk ingediende asielaanvraag nog niet onderwerp was van een definitieve beslissing. Daarnaast impliceert bovenstaande ook dat betrokkene toegang zal verkrijgen tot de asielprocedure in Oostenrijk en dat de Oostenrijkse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen kunnen verder zetten of aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Oostenrijkse instanties zullen zijn verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. Daarnaast zal de betrokkene gemachtigd zijn te verblijven in Oostenrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Hieromtrent wensen we ook te verwijzen naar het rapport over Oostenrijk van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Anny Knapp, "Asylum Information Database - National Country Report - Austria", up-to-date tot 31.12.2016, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat personen, die voorafgaand aan een asielaanvraag in een andere lidstaat asiel vroegen in Oostenrijk en wiens aanvraag in Oostenrijk nog niet het voorwerp was van een beslissing zonder problemen opnieuw toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming (pagina 30). Zo stelt de meest recente update van het AIDA-rapport dat asielzoekers die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 naar Oostenrijk terugkeren, en nog geen finale beslissing ontvingen in verband met hun eerder in Oostenrijk ingediende asielaanvraag, geen obstakels ondervinden tot het verkrijgen van toegang tot de asielprocedure indien de transfer plaatsvindt binnen twee jaar na het verlaten van het Oostenrijks grondgebied (p. 41). Vermits betrokkene op 20.09.2016 asiel vroeg in Oostenrijk, geldt bovenstaande zeker ook in het geval van betrokkene.

In een ander recent rapport, ook van de hand van ECRE en up-to-date tot december 2015 ("Navigating the Maze : structural barriers to accessing protection in Austria", een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier), wordt gesteld dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat personen, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Oostenrijk worden overgedragen, niet anders worden behandeld dan personen, die een asielaanvraag in Oostenrijk indienden ("Since the beginning of 2015, 405 persons have been returned to Austria under the Dublin Regulation. Insight from the situation on the ground and from the experience of NGOs suggests that persons returning to Austria under the Dublin Regulation would not be treated more or less preferentially than other applicants in the country.", pagina 26). De auteurs stellen echter verder dat door bepaalde tekortkomingen in het Oostenrijkse asielsysteem "Dublin-terugkeerders" problemen zouden kunnen ondervinden betreffende de mogelijkheid asiel te vragen ("In any case, given the general deficiencies in access to the procedure and reception conditions documented in Chapter II and Chapter III, it is arguable that Dublin returnees would run risks of destitution and undue delays with regard to registering an asylum application in Austria. These risks need to be closely scrutinised by Member States issuing outgoing Dublin requests to Austria in order to ensure that the application of the Regulation does not result in exposing asylum seekers to risks of destitution", pagina 26). We wensen de nadruk te vestigen op het feit dat hier duidelijk gesteld wordt dat de mogelijkheid zou kunnen bestaan ("...that Dublin returnees would run risks of destitution...") en het rapport ons inzien niet aantoont dat het effectief om frequente en systematisch voorkomende gevallen gaat. Hieromtrent zijn we tevens van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Oostenrijk, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoont dat personen, die aan Oostenrijk worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, per definitie een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers in Oostenrijk is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.

Daarnaast wensen we te benadrukken dat nieuwe asielaanvragen wel degelijk worden geregistreerd in Oostenrijk, zoals onder meer ook blijkt uit het feit dat betrokkene op 20.09.2016 geregistreerd werd in Oostenrijk omwille van een asielaanvraag. Dit toont duidelijk aan dat betrokkene effectief de mogelijkheid heeft gekregen om asiel te vragen in Oostenrijk. Het feit dat de asielaanvraag van betrokkene weliswaar niet onmiddellijk maar na een tijd wordt onderzocht ("In practice, this means that, while the examination of claims already registered will continue, new applicants are to see their applications registered but not immediately processed by the asylum authorities") impliceert dan ook geen schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van bovenvermelde informatie zijn we dan ook van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene in wiens geval Oostenrijk zich opnieuw verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van

zijn in België ingediende asielaanvraag, na overdracht niet zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming.

Verder wensen we te benadrukken dat betrokkene tijdens zijn gehoor in België geen melding maakte van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden die hij ondervond tijdens zijn verblijf in Oostenrijk die duiden op moeilijkheden omtrent zijn registratie of omtrent toegang tot de asielprocedure in Oostenrijk. In verband met recente wetgeving (april 2016) in Oostenrijk die de Oostenrijkse autoriteiten in staat stelt om verregaande maatregelen te nemen om het aantal asielzoekers in Oostenrijk terug te dringen benadrukken we dat deze wetgeving voorziet in bijkomende maatregelen indien er sprake zou zijn van immense instroom en dat deze met name van toepassing is op de registratie van nieuwe asielaanvragen in Oostenrijk en geen betrekking heeft op de situatie van Dublin-terugkeerders. Daarnaast benadrukken we nogmaals dat betrokkene zelf geen problemen heeft ondervonden in Oostenrijk betreffende het verkrijgen van toegang tot de asielprocedure en dat de Oostenrijkse instanties expliciet instemden met de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Daarnaast maakte betrokkene tijdens zijn gehoor tevens ook geen gewag van andere ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Oostenrijk die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zo merken we op dat de betrokkene verklaarde in Oostenrijk de mogelijkheid te hebben gekend om in een opvangcentrum te verblijven.

Tot slot merken we nogmaals op dat betrokkene tijdens zijn gehoor in België stelde geen medische problemen te kennen en dat hij tot op heden in het kader van zijn asielprocedure geen medische attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheid van betrokkene een overdracht aan Oostenrijk zouden verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Oostenrijk niet de nodige bijstand en zorgen zal verkrijgen indien nodig. Zo maakt het AIDA-rapport over Oostenrijk duidelijk dat betrokkene via een ziekteverzekering toegang zal hebben tot de basisvoorzieningen van gezondheidszorg en eveneens tot noodzakelijke zorgen en essentiële behandelingen (p. 76). Tevens zullen de Oostenrijkse autoriteiten ten minste drie dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene. Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Oostenrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Oostenrijkse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Oostenrijkse autoriteiten.”

Op 28 februari 2017 neemt de gemachtigde eveneens de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, §1, laatste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, §4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bedoelde vordering, die conform artikel 39/57, §1, van de Vreemdelingenwet, tijdig werd ingediend. Het blijkt thans om een eerste verwijderingsmaatregel te gaan die aan verzoeker ter kennis is gebracht op 28 februari 2017, bijgevolg is de vordering tijdig ingediend. De tijdigheid wordt overigens niet betwist door verweerder. De vordering is derhalve ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

3.3.1.2. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM) wil aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.1.3. Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep, in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/ België*, § 75). De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten, gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113). Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief, afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep, in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.1.4. De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3.2, alinea 2 en 3 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna verkort de Dublin III Verordening), van de artikelen 3, 6 en 13 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de Europese Unie van de grondrechten (hierna verkort het Handvest), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Hij licht zijn eerste middel toe als volgt:

“Het is- sinds enige jaren en thans op zeer acute wijze - algemeen gekend dat er in OOSTENRIJK geen voldoende en adequate opvang is voor asielzoekers in het algemeen, en asielzoekers die onder toepassing van de Dublin III Verordening terugkeren in het bijzonder
3. Deze tekortkomingen worden bevestigd door verschillende objectieve informatiebronnen.

Deze informatie zal U hieronder voorgesteld worden en verzoeker zal U en, ten gevolge, aantonen dat OOSTENRIJK niet als de bevoegde lidstaat beschouwd kan worden.

- Amnesty International, "Quo vadis Austria?", 14 augustus 2015; (stuk 3)

- AIDA, "Problematic Reception Conditions in the Traiskirchen Initial reception Centre", 17 augustus 2015; (stuk 4)

De leefomstandigheden in de asielcentra laten te wensen na: Er is sprake van vergaande overbevolking, zodanig zelfs dat er asielzoekers, waaronder kinderen, in open lucht moeten slapen.

Uiteraard heeft dit ernstige gevolgen voor de medische zorg, hygiëne, juridische bijstand ect. :

"Amnesty International has published a critical report on Austria's main initial reception centre (Erstaufnahmestelle - EAST), located in Traiskirchen, near Vienna. According to the report, issued following a visit conducted on 6 August 2015, the centre - designed for a maximum capacity of 1,800 places - was hosting 4,500 persons at the end of July. Approximately 1,500 asylum seekers, including families with children, are sleeping in open air due to a shortage of reception places, while sanitary conditions, medical care and provisions for unaccompanied children in the centre are insufficient. Moreover, most asylum seekers approached by Amnesty International in the centre stated that they had not received proper information on their situation or status.

The inadequacy of reception conditions in Austria has been exacerbated following a significant increase in arrivals of asylum seekers throughout 2015. During the first half of the year, Austria has registered 28,311 asylum applications, more than the total number of claims registered in 2014.

Another important factor is the lack of effective coordination between the federal government and provincial authorities, which hinders the dispersal of asylum seekers to the federal provinces. This is a recurrent problem in Austria's administration of reception conditions, which has resulted in the EAST of Traiskirchen hosting more asylum seekers than its maximum capacity in 2012, 2013 and 2014, as detailed in the AIDA Austria report.

The sharp criticism of reception conditions in Austria comes amid increasing attention and concern over the situation of asylum in the country. Austria has made efforts to respond to the lack of available reception facilities on its territory by announcing a plan to relocate 500 asylum seekers to Slovakia.

Earlier this summer, the Austrian Minister of Interior also announced that Austria would not be processing newly registered asylum claims but would instead focus on clearing its backlog of Dublin cases."

(eigen onderlijning en cursivering)

- AIDA, "Country Report Austria", update februari 2017(stuk 5)

Het afgelopen jaar werden er verschillende maatregelen ingevoerd die de rechten van asielzoekers verder beperkten, zoals blijkt uit het meeste recente landenrapport van AIDA dat dateert van amper één maand geleden:

"Overview of the main changes since the previous report update The report was previously updated in December 2015. Asylum reform · Several changes to the asylum procedure and content of international protection were introduced through the Aliens Law Amendment Act 2016 (FrÄG 2016) entering into force on 1 June 2016.

Asylum procedure

· Access to the procedure: An amendment to the law created the possibility to introduce exceptional provisions. These essentially aim at preventing access to asylum procedures and send asylum seekers back to other countries and refuse them entry, once a fixed quota of asylum applications has been admitted for examination on the merits in Austria. A quota for 37,500 applications was introduced for 2016, and is planned to decrease in the following years.

· Duration of the procedure: The maximum duration of proceedings at the BFA was extended from 6 to 15 months, only subsequently request for devolution (Säumnisbeschwerde) is admissible.³ The provision entered into force on 1 June 2016 and is supposed to remain in force for two years. The explanatory notes to the amendment remark that

procedures with regard to vulnerable groups, e.g. unaccompanied minors, are to be prioritised.

· Appeal: The time limit for the submission of an appeal had to be raised following a judgment of the Constitutional Court (VfGH).⁴ The appeal period for challenging return decisions is 2 weeks, up from the previous 1-week deadline. For decisions of the BFA which are not accompanied by a return decision, the appeal period is now 4 instead of the previous 2 weeks. The appeal period was not raised with regard to cases where an asylum application is rejected and a return decision was ordered.

· Legal representation in appeals: The duties of the legal advisors provided by the state for the appeal procedure were clarified by a decision of the Administrative High Court. As of 1 October 2016, they are under the obligation to participate in hearings before the Federal Administrative Court and to represent applicants during the proceedings, if the asylum seeker so wishes.⁵ The Constitutional Court decided that differentiating the scope of legal advice according to the type of procedure – asylum, basic care or return proceedings – is discriminatory and, therefore, unconstitutional.

6 Reception conditions

· Asylum seekers receive free legal representation when their basic care is restricted or cancelled. The Minister of Interior published a catalogue of benefits for non-profit auxiliary activities of asylum seekers for the federal state, state or municipality. Meanwhile, the legislature was not able to agree on the amount of remuneration.

· Accommodation: After the arrival of less asylum seekers in 2016, many emergency centres were closed in the course of the year.

· Financial allowance: The reimbursement of expenses concerning accommodation and subsistence were adjusted:

the maximum cost rate for accommodation, subsistence and care in an organised reception centre is €21 per day. Asylum seekers living in private accommodation receive €365 instead of €320 per month. The rate for unaccompanied minors requiring the highest care was raised from €77 to €95. Places for unaccompanied minors with less intensive care receive €63.50 instead of €60 and €40.50 instead of €37.7. Although the amendments entered into force on 1 July 2016, not all states have adjusted the amount of the daily rate equally.

· Use of coercion: A draft Aliens Law Amendment Act 2017 (FrÄG 2017)⁸ entails an amendment to the Federal Basic Care Act (Grundversorgungsgesetz – Bund 2015), specifying that personnel in accommodation facilities are entitled to exercise coercive power (Befehls- und Zwangsgewalt) in order to enforce house rules and security e.g. to expel a person who does not comply with the facility's house rules. According to the Ministry of Interior, Department III/5, the personnel entitled to such coercive power would be, for instance, the staff of private security companies that are contracted to manage accommodation facilities, such as ORS Service GmbH.

Detention of asylum seekers

· There were not many cases of detention pending deportation with regard to asylum seekers in 2016. Legal amendments concerned the duration of the return or push-back of foreigners who have illegally entered or reside in Austria: the duration was raised from 7 to 14 days. The maximum duration of an arrest to secure return was extended from 5 to 14 days.

Content of international protection

· Residence permit: Following the “temporary asylum” (Asyl auf Zeit) reform, the previously indefinite right of residence granted with asylum is now issued for the duration of 3 years since June 2016. The right to residence becomes indefinite ex officio, when no cessation proceedings have been commenced within these 3 years. The BFA issues yearly reports on the situation in important countries of origin. If these reports indicate that a substantial change has taken place in the countries, cessation proceedings have to be commenced.

· Social assistance: Refugees who apply for social support in the form of the needs-based minimum benefit system (bedarfsorientierte Mindestsicherung) are not on equal terms with nationals anymore in Upper Austria and Lower Austria. The benefits are guided by the substantially lower monthly basic care for asylum seekers (€365) whereas the poverty line in Austria is at approximately €1,000 per person. Nationals receive €914, while refugees receive €520, including a bonus of €155 granted when they take part in integration measures such as language courses. In Styria, benefits can be cut up to 25% already for small misdemeanours, e.g. missing an appointment. In Vorarlberg, benefits can be cut when refugees do not adhere to the integration agreement which they have to entered since January 2016, e.g. by refusing to attend a language course. Since April 2016 people granted subsidiary protection have been excluded from the needs-based minimum benefit system in Lower Austria, contrary to Article 29 of the recast Qualification Directive. Even before the reform, this group was only entitled to basic care benefits in some federal provinces.

· Withdrawal: A draft Aliens Law Amendment Act 2017 (FrÄG 2017) entailing further modifications has been submitted to the Parliament in December 2016. The bill specifies that a procedure to withdraw refugee status is started as soon as a refugee is accused of a crime or caught in the act of committing a crime. This withdrawal procedure is planned to be a fast-track procedure, to be completed at the latest within one month from the final judgment in criminal proceedings.

· Family reunification: The draft amendment also specifies that an application for family reunification must be assessed by the relevant embassy, if the applicant is a relative of the refugee. According to the explanations to the draft, the embassy must do so using certificates and similar documents, or DNA analysis. The embassy has to provide the opportunity for DNA analysis, if the applicant asks and pays for it.”

(eigen onderlijning en cursivering)

- AIDA, “Navigating the Maze: structural barriers to accessing protection in Austria”, december 2015; (stuk 6)

Uit het AIDA-rapport “Navigating the Maze: structural barriers to accessing protection in Austria”

van december 2015, blijkt dat OOSTENRIJK in 2015 geconfronteerd werd met een substantieel verhoogd aantal asielaanvragen en tevens met een stijging van het aantal inkomende Dublinovernameverzoeken.

Indien deze cijfergegevens worden gecombineerd met de schorsing van de behandeling van asielaanvragen die sedert 12 juni 2015 werd afgekondigd, rijzen er ernstige vragen of er in Oostenrijk thans garanties bestaan inzake opvang en bijstand aan asielzoekers in het algemeen en aan Dublinterugkeerders in het bijzonder.

Zo wordt in het rapport uitdrukkelijk vermeld:

“Both the substantial obstacles to accessing the asylum procedure and the unavailability of accommodation places for asylum seekers raise important questions in relation to the application of the Dublin Regulation for the purpose of transferring applicants to Austria. As clarified by Article 3(2) of the Regulation, an applicant may be exposed to risks of inhuman or degrading treatment under Article 3 ECHR due to the existence of systemic deficiencies in the asylum procedure and reception conditions upon transfer; the notion of systemic deficiencies should be read as evidence of a risk of violation rather than a prerequisite thereof.

(...)These risks need to be closely scrutinised by Member States issuing outgoing Dublin requests to Austria in order to ensure that the application of the Regulation does not result in exposing asylum seekers to risks of destitution.”

(eigen onderlijning en cursivering)

- ECRE, “No country for refugees: Austria shuts its doors”, 15 april 2016 (stuk 7),

- Human Rights Watch, “Austria: drastic, Unjustified measures against Asylum Seekers”, 27 april 2016; (stuk 8)

“(Milan) – The law approved today by the National Council of the Austrian parliament is a blow to the rights of asylum seekers, Human Rights Watch said today. The law, which is expected to pass quickly and unchallenged in the parliament’s upper chamber, allows the federal government to declare a state of emergency and drastically curtail the right to seek asylum at Austria’s borders.

“These measures constitute a legal wall to asylum just as despicable as a razor-wire fence,” said Judith Sunderland, acting deputy Europe and Central Asia director at Human Rights Watch. “Austria should be working with other European Union countries to make sure people have a fair chance to get the protection they need, not taking unilateral decisions to pass asylum seekers around like hot potatoes.”

“Refugees welcome” is written on a wall made of carton boxes during a protest for a better asylum law in front of the Parliament in Vienna, Austria on April 25, 2016.

The law will allow the government, with the approval of the Main Committee in parliament, to declare “special measures for the maintenance of public order and the safeguarding of internal security” in the event of significant arrivals of migrants and asylum seekers at Austria’s borders. The law, however, fails to define exactly what could trigger and justify the imposition of these special measures.

The key feature of the package of special measures is a fast-track admissibility procedure for asylum seekers at Austrian land borders. Austrian police officers will examine applications solely for the purposes of determining whether individuals can be returned to the neighboring country from which they came. Only people who argue successfully that their lives would be in danger or that they face a real risk of torture or inhuman or degrading treatment in a neighboring country, or who have a nuclear family member already in Austria, will be allowed to formally apply for asylum. Appeals against returns will only be possible after the return has taken place. The law increases the amount of time people can be detained pending return from five to 14 days.

The government and parliament moved forward with these plans despite strong criticism from the United Nations

refugee agency UNHCR and nongovernmental organizations. Nils Muiznieks, the Council of Europe commissioner for human rights, called the measures “highly problematic,” and had urged Austria not to move away from its obligations under international and EU law.

This harsh border regime will effectively block access for most asylum seekers to a fair and efficient procedure in Austria, and deny them the right to an effective remedy, Human Rights Watch said. Insofar as the measures are geared towards declaring almost all applications inadmissible and detaining almost every asylum seeker pending their forced return to a neighboring country, the law risks instituting blanket, automatic detention without due attention to particularly vulnerable asylum seekers.

The law is grounded in the flawed premise of the Dublin Regulation – that all EU countries share common asylum standards and procedures – but seeks to bypass the minimal procedural guarantees that must accompany the return of an asylum seeker to the first EU country of arrival (a general rule under the regulation). All of Austria’s neighbors are bound by the Dublin Regulation, including Switzerland, even though it is not an EU member state.

The law marks a further hardening of Austria's asylum policies. In mid-February, Austria instituted a daily cap of 80 asylum applications at its borders, a move European Migration Commissioner Dimitris Avramopoulos called "plainly incompatible" with EU law. Since January, Austria has periodically introduced border controls in what would normally be the Schengen free movement area, citing concerns about the influx of migrants and asylum seekers. On Monday, April 25, it re-imposed checks on its border with Hungary and is currently building physical barriers to enable more border control at the Brenner Pass, on its border with Italy, amid predictions of an increase in boat migration across the central Mediterranean from North Africa to Italy in the coming months.

Austria is one of a handful of countries that have not made any places available for the implementation of an EU plan decided in September 2015 to relocate 106,000 Syrian, Iraqi, and Eritrean asylum seekers from Italy and Greece.

Austria has resettled 1,395 refugees from Lebanon, Jordan, Turkey, and Iraq since it agreed in July 2015 to an EU resettlement scheme obligating it to resettle 1,900 refugees from other regions of the world. Austria received almost 90,000 new asylum applications in 2015, a threefold increase over the previous year. Migration and refugee issues have featured prominently in the presidential election campaign, in which Norbert Hofer, the candidate for the far-right Freedom Party, won the most votes in the first round of voting on April 24. The run-off vote will be held in late May.

"Rolling back refugee rights is bad politics and even worse policy," Sunderland said. "The Austrian government should live up to its responsibilities instead of hiding behind closed borders and abusive laws."

- The Guardian, "Ban Ki-moon attacks increasingly restrictive EU asylum policies", 28 april 2016 (stuk 9))

"The UN secretary general, Ban Ki-moon, has hit out at "increasingly restrictive" European asylum policies in a speech to the Austrian parliament, which has voted to bring in some of the continent's most stringent laws after a far-right politician won the first round of presidential elections.

Ban did not name any country in his speech but, considering the venue, his comments appeared to allude at least in part to ongoing Austrian moves to tighten its border controls and reduce the entry of asylum seekers.

"I am concerned that European countries are now adopting increasingly restrictive immigration and refugee policies. Such policies negatively affect the obligation of member states under international humanitarian law and European law," he told MPs.

The parliament's lower house voted on Wednesday in favour of a law that will allow police to reject asylum seekers at the border and to stop most successful applicants from applying to be reunited with their families for three years.

Austrian far-right party's triumph in presidential poll could spell turmoil Freedom party's Norbert Hofer, who won 36% of vote, has threatened to dissolve parliament before 2018 elections

Read more The law must still be passed by Austria's second parliamentary chamber on Thursday, but since this is a formality, the interior ministry expects to begin enforcing the law at the start of June.

Under the terms of the law, the Austrian government will be able to declare a state of emergency in times of significant irregular migration. Once this mechanism is triggered, "irregular migrants" at the Austrian borders will be sent immediately back to the countries they arrived from, on the assumption that Austria's neighbours are safe for refugees –

a move that echoes controversial steps taken by Hungary in September.

"People making applications for asylum at the borders with Italy, Hungary and Slovenia would not get permission to enter Austrian territory," an interior ministry spokesman told the Guardian. "If they make it into Austria they would be brought to registration centres, and there the authorities would start the procedure to send them back to the neighbouring countries that they came from."

The families of asylum seekers who are already in the system will also mostly be barred from joining their relatives for three years, a development that rights groups have described as inhumane.

Austria is the latest European country to change its asylum laws in response to the refugee crisis. Denmark, Hungary, Sweden and most recently Greece have also made it harder for refugees to reach their territory.

"These measures constitute a legal wall to asylum just as despicable as a razor-wire fence," said Judith Sunderland, acting deputy Europe and central Asia director at Human Rights Watch. "Austria should be working with other European Union countries to make sure people have a fair chance to get the protection they need, not taking unilateral decisions to pass asylum seekers around like hot potatoes."

The Austrian interior ministry said the law would be enacted even though current migration flows are far lower than they have been for months.

Since last September, over 800,000 asylum seekers reached Austria after landing in Greece, and slightly more than 50,000 claimed asylum during that period. But since the closure of the Macedonian

border in March, it has become much harder for people to move north from Greece. The average number of daily arrivals has dropped to fewer than 150, a relatively low level compared with the thousands arriving last autumn. The level of people arriving from Italy is also relatively low, the interior ministry said, despite the start of a new smuggling season in the waters between Italy and Libya. But politicians fear a spike in arrivals later in the summer, particularly if Syrians who would previously have attempted the Greek route now travel to Libya in an attempt to reach Europe via Italy.

"For the time being, we do not have so many arrivals in Austria – there are not such high numbers from Hungary and Italy," said the ministry spokesman. "But we have to prepared for a higher number of arrivals from Italy – and that depends on what the Italian government does."

The move has been criticised by both the Italian government, which fears a logjam of refugees on Italian soil, and rights groups, which see the law as illegal and inhumane. Some see it as a betrayal of Austria's history of asylum; in 1956 the country hosted hundreds of thousands of Hungarians fleeing unrest in Budapest.

Christoph Pinter, head of the UN refugee agency in Austria, said: "In the last 60 years, Austria has built up a solid asylum system and even in times of crisis has always upheld the tradition of refugee protection. Should the scheduled amendments be adopted in the current form, it would cause a renunciation of this decades-long established practice with massive consequences for refugee protection."

Restrictions on family reunification were unfair and short-sighted, said a UNHCR spokeswoman, Ruth Schöffl. "Separation from family members does not only result in personal harm but also has negative impact on integration efforts," she said. "UNHCR studies show that protection holders whose family members are abroad, have much more difficulties to learn the language, to find a job and to stand on their own feet."

Italy's prime minister, Matteo Renzi, slammed proposals to close the Brenner Pass that spans the Austrian-Italian border in the Alps. "The possibility of closing the Brenner is blatantly against European rules, as well as against history, against logic and against the future," Renzi said in a statement."

- ECRE, "Austrian Parlement approves law repudiating right to asylum", 29 april 2016. (stuk 10)

In april 2016 werd een nieuwe wet werd gestemd waarbij de Oostenrijkse autoriteiten in de mogelijkheid worden gesteld om vergaande maatregelen te nemen om het aantal asielzoekers in OOSTENRIJK terug te dringen daar de opvangcapaciteit volledig verzadigd is.:

"On Wednesday 27 April, only a few weeks after the proposed amendments to the Asylum Act were tabled, the Austrian Parliament approved them with a 98 to 67 majority. Under the new law, the government can declare a state of emergency in the case of a mass refugee influx, which could be a threat to national security. Though it is not specified what would constitute an influx big enough to trigger the application of the law, the state of emergency would lead to an effective closure of the border and a denial of access to the asylum procedure.

Applications made at the border would be subject to a fast-track admissibility procedure, based on the "safe third country" concept: any person unable to prove that he or she would be in danger or face degrading treatment in a neighbouring country would be returned to that country. Those who manage to enter Austrian territory to claim asylum, would be sent back to the border to undergo the same procedure in registration centres located there. Any decision to expel someone from the country would be based entirely on admissibility concerns and would not take into account the merits of the claim, meaning that in practice, people who could qualify for international protection, would not be allowed into Austrian territory.

Exceptions allowing access to the territory are provided for women with small children, unaccompanied minors and vulnerable groups. The right to appeal against return is provided for, but only after the return has taken place, thus making it difficult to understand how it would be possible to appeal a return decision while not on Austrian territory.

The new law also allows for increased time limits an applicant can spend in detention pending return, now up to 14 days from the previous 5. The duration of refugee status itself has been reduced to three years, and the waiting period for family reunification has been increased to three years.

This law effectively turns the Austrian asylum system into one of the toughest in Europe, and means it derogates from international and EU law. Christoph Pinter, head of the UN refugee agency in Austria, said: "In the last 60 years,

Austria has built up a solid asylum system and even in times of crisis has always upheld the tradition of refugee

protection. Should the scheduled amendments be adopted in the current form, it would cause a renunciation of this decades-long established practice with massive consequences for refugee protection."

The law is expected to pass quickly and unchallenged in the second parliamentary chamber and will come into force in June this year."

4. *Deze bronnen kunnen bezwaarlijk als niet objectief en accuraat worden beschouwd. Het zijn toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties.*

5. *Artikel 3 van het EVRM bepaalt het volgende:*

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Benadrukt moet dat het vermoeden, waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten, neergelegd in het EVRM, zal eerbiedigen, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103).

Dit vermoeden wordt volgens het Hof weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling. De herkomst van het risico verandert niets aan het beschermingsniveau dat wordt gegarandeerd door het EVRM noch aan de verplichtingen van een Staat die voortvloeien uit het EVRM. Het stelt Staten niet vrij om een grondig en geïndividualiseerd onderzoek te voeren naar de situatie van de betrokken persoon en de uitvoering van overdracht te schorsen indien een risico op onmenselijke behandeling is vastgesteld, aldus het EHRM (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 104). Wanneer lidstaten de Dublin-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

6. *Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt Uw Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.*

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van verzoeker betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

7. *Specifiek met betrekking tot de overdracht van asielzoekers in het kader van de Europese Dublinreglementering concludeerde het Hof van Justitie dat een asielzoeker niet aan de 'verantwoordelijke lidstaat' in de zin van deze reglementering mag worden overgedragen wanneer men niet onkundig kan zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen (HvJ 21 december 2011, nr. C-411/10 en C-493/10, §94).*

Het EHRM van zijn kant heeft gesteld dat de verplichting om deugdelijke materiële opvang te voorzien voor onbemiddelde asielzoekers deel uitmaakt van het positieve recht waardoor bij de beoordeling van de graad van ernst, die vereist wordt door artikel 3 van het EVRM, een specifiek gewicht dient te worden gegeven aan de hoedanigheid van asielzoeker van de betrokkene die behoren tot een uiterst kwetsbare groep die nood heeft aan speciale bescherming.

8. De Raad dient in de mate van het mogelijke een onafhankelijk en rigoureuus onderzoek te voeren van elke grief waaruit blijkt dat er redenen zijn om aan te nemen dat er een risico bestaat op een behandeling die strijdig is met het artikel 3 van het EVRM (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 293 en 387).

13

In casu slaagt verzoeker erin aan te tonen dat het zeer waarschijnlijk is dat hij bij een terugkeer naar OOSTENRIJK zal worden onderworpen aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM omwille van het moratorium op de behandeling van de asielaanvragen waardoor er minstens onduidelijkheid bestaat over haar opvangsituatie en zijn recht op juridische bijstand.

Verzoeker verwees hierboven reeds naar een groot aantal rapporten, die hiervoor reeds werden vermeld en waarvan niet kan worden betwist dat het merendeel uitgaat van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties.

9. Verweerster slaagt er niet in de argumentatie van verzoeker te weerleggen.

verweerster doet de grieven van de verzoeker bijvoorbeeld af als niet relevant omdat uit zijn eigen verklaringen niet blijkt dat zij problemen had gekend in OOSTENRIJK.

Benadrukt dient dat verzoeker telkens maar enkele dagen in OOSTENRIJK heeft verbleven.

Het gegeven dat verzoeker geen problemen van opvang heeft gekend tijdens zijn verblijf in OOSTENRIJK maakt bovendien geen bewijs uit dat hij bij een terugkeer evenmin problemen zal kennen.

10. Bovendien dient er benadrukt te worden dat verweerster de tekortkomingen van de OOSTENRIJKSE overheid inzake de behandelingen van de asielzoekers uitdrukkelijk erkent aangezien ze de kritische kanttekeningen bij bepaalde aspecten niet betwist.

Verweerster erkent de tekortkomingen van de Oostenrijkse overheid inzake de onthaal- en opvangvoorzieningen aangezien ze zelf schrijft : "Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de opvang en de behandeling van asielzoekers in Oostenrijk is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen."

11. De bestreden beslissing geeft geen blijk van een deugdelijk onderzoek van de feiten in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Er blijkt niet dat verweerster inspanningen heeft gedaan om bijkomende informatie in te winnen omtrent de gevolgen van het moratorium op de behandeling van, op de opvangomstandigheden en de (rechts-)bijstand aan asielzoekers, en specifiek aan Dublin-terugkeerders.

Evenmin werden er garanties gevraagd aan Oostenrijk omtrent de opvang van verzoeker.

Verzoeker meent dat verweerster zijn situatie in OOSTENRIJK als een "Dublin returnee" ten gronde beter had moeten onderzoeken en van de Oostenrijkse instanties de waarborgen had moeten verkrijgen ten aanzien van de opvangvoorzieningen en de toegang tot een effectieve asielpcedure in OOSTENRIJK die conform de Europese vereisten zijn.

12. In toepassing van het Europees rechtspraak en de Dublin verordening, kan verzoeker niet overgemaakt worden naar een lidstaat waar hij het risico loopt tot behandelingen die een schending vormen van artikel 3 EVRM wegens systematische en/of structurele tekortkomingen, zowel i.v.m het asielpcedure als met de onthaal- en opvangvoorzieningen van de kandidaat-vluchtelingen.

Verzoeker maakt minstens aannemelijk dat hem bij een terugkeer naar OOSTENRIJK als asielzoeker/Dublinterugkeerder geen menswaardige opvang zal worden aangeboden.

14

Verzoeker meent terecht dat er een groot risico bestaat dat hij geen opvang krijgt en dus dakloos wordt, of dat zij niet opgevangen wordt in omstandigheden die overeenkomen met de vereisten van artikel 3 van het EVRM.

Omwille van de tekortkomingen van OOSTENRIJK inzake de opvang en onthaalvoorzieningen, loopt verzoeker een reële risico om in een overbevolkte opvangcentrum geplaatst te worden waar mannen samen met vrouwen opgehoopt zijn, zonder enige privacy en medische en/of psychologische hulp.

De mogelijkheid bestaat ook dat hij zelfs geen plaats krijgt in een opvangcentrum wegens de overbevolking van de meeste opvangcentrums en een toenemende instroom van vluchtelingen en migranten in OOSTENRIJK.

De onthaal- en ontvangvoorzieningen in OOSTENRIJK moeten als onmenselijk en vernederend beschouwd worden en vormen een schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 van de EU-Handvest.

In casu schendt verweerster middels haar beslissing van 28 februari 2017 dan ook duidelijk artikel 3.2. van de Dublin Verordening schendt, alsook artikel 3,6 en 13 van het EVRM, artikel 4 van de EUHandvest, het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel.”

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Artikel 3, 2 van de Dublin III Verordening luidt als volgt:

“2. Wanneer op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, is de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan.

Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat.”

Uit de bovenstaande bepaling blijkt aldus dat indien ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeker in Oostenrijk systeemfouten bevatten, die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, en geen andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, België verantwoordelijk is voor de behandeling van haar verzoek.

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs bij afwezigheid van een ernstige vrees voor systeemfouten in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat, de overdracht van een asielzoeker in het kader van de Dublin III Verordening slechts kan plaats hebben in omstandigheden die uitsluiten dat door de overdracht de betrokken asielzoeker wordt blootgesteld aan een ernstig en reëel risico op onmenselijke en vernederende behandelingen, in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke Lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1, van de Dublin III Verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende Lidstaat gehouden is tot toepassing van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Republika Slovenija, C 578/16 PPU).

Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet voor zover het Handvest rechten bevat die corresponderen met rechten die zijn gegarandeerd door het EVRM, de inhoud en reikwijdte dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend. Bijgevolg onderzoekt de Raad *in casu* een potentiële schending van artikel 3 van het EVRM, dat correspondeert met artikel 4 van het Handvest.

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het komt in principe aan de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming

zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen moeten de betwiste handelingen en omstandigheden een minimumniveau aan hardheid bereiken maar de beoordeling van dit minimumniveau is relatief en afhankelijk van de omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, *A.M.E. v. Nederland*, nr. 51428/10, §28).

In het kader van deze vordering moet worden benadrukt dat het vermoeden, waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het Hof weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling. De herkomst van het risico verandert niets aan het beschermingsniveau dat wordt gegarandeerd door het EVRM, noch aan de verplichtingen van een Staat die voortvloeien uit het EVRM. Het stelt Staten niet vrij om een grondig en geïndividualiseerd onderzoek te voeren naar de situatie van de betrokken persoon en de uitvoering van overdracht te schorsen indien een risico op onmenselijke behandeling is vastgesteld, aldus het EHRM (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, § 104).

Derhalve gaat de Raad na of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Oostenrijk en in het licht van de specifieke situatie van de verzoeker, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest bij terugkeer naar Oostenrijk.

In het Dublin-gehoor werd verzoeker gevraagd of er een specifieke reden is waarom hij precies in België een asielaanvraag wil indienen. Hij antwoordde daarop dat de reden is dat zijn broer, genaamd S., in België woonachtig is en hier het statuut als erkend vluchteling heeft. Verzoeker vervolgt dat hij rekent op zijn steun en hulp en dit zowel financieel als sociaal, en hij zijn broer wil vervoegen in België. Hij stelde verder geen medische problemen te hebben.

In een bijkomend verhoor dat de gemachtigde organiseerde, volgend op de vraag van Oostenrijk van 8 november 2016 om de afhankelijkheid tussen verzoeker en diens broers nader te onderzoeken in het licht van artikel 16 van de Dublin III Verordening, antwoordde verzoeker dat hij afhankelijk is van zijn broer en een ander familielid dat hier in België woont op vlak van werkgelegenheid en bijstand bij administratieve zaken. Hij verklaart voor België gekozen te hebben omdat hij hier een broer heeft en dit positief is voor zijn toekomstplannen, integratie en werk. Op de vraag "*hoe heet uw ander familielid?*" antwoordt verzoeker: "*dit is eigenlijk de schoonfamilie van broer, Sipan, die nog in Irak woont.*"

Uit het voorgaande blijkt alvast dat verzoeker geen opmerkingen heeft gemaakt aangaande de opvangsituatie of asielprocedure in Oostenrijk, ook al merkt hij terecht op dat hij telkens maar een korte tijd in Oostenrijk bleek te verblijven, zodat het gebrek aan problemen niet noodzakelijk het bewijs is dat hij bij terugkeer evenmin problemen zal hebben. Thans in het verzoekschrift voert verzoeker wel tal van rapporten aan teneinde een reëel risico op schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest aannemelijk te maken.

Verzoeker meent dat het sinds jaren en thans op zeer acute wijze gekend is dat Oostenrijk onvoldoende en geen adequate opvang biedt aan asielzoekers in het algemeen en Dublinterugkeerders in het bijzonder. Hij tipt aan dat uit het AIDA-rapport "*Navigating the Maze [...]*" van december 2015 blijkt dat Oostenrijk geconfronteerd werd in 2015 met een substantieel verhoogd aantal asielaanvragen en met een stijging van het aantal inkomende Dublinverzoeken. Verder verwijst verzoeker naar het moratorium op de behandeling van asielaanvragen sedert juni 2015 om de opvang en bijstand van asielzoekers en Dublinterugkeerders in vraag te stellen. Hij tipt aan dat niet zou blijken dat de gemachtigde inspanningen heeft gedaan om bijkomende informatie in te winnen van de gevolgen van het moratorium op de behandeling van en de opvangomstandigheden en rechtsbijstand aan asielzoekers en Dublinterugkeerders. Hij meent dan ook dat in een dergelijke context de gemachtigde garanties voor

opvang en toegang tot de asielprocedure aan Oostenrijk had moeten vragen omdat hij het risico zou lopen in een overbevolkt opvangcentrum, waar mannen en vrouwen opgehoopt zijn, zonder enige privacy en medische en psychologische hulp terecht te komen of zelfs geen opvang zou hebben.

Vooreerst volgt de Raad verweerder in de nota met opmerkingen waar deze opwerpt dat verzoeker geenszins toelicht op welke wijze de bestreden beslissing de artikelen 6 en 13 van het EVRM schendt. Dermate dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Wat betreft de toegang tot de asielprocedure en opvang voor verzoeker in geval van terugkeer naar Oostenrijk, motiveert de gemachtigde uitgebreid het volgende:

“Hieromtrent wensen we ook te verwijzen naar het rapport over Oostenrijk van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Anny Knapp, "Asylum Information Database - National Country Report - Austria", up-to-date tot 31.12.2016, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat personen, die voorafgaand aan een asielaanvraag in een andere lidstaat asiel vroegen in Oostenrijk en wiens aanvraag in Oostenrijk nog niet het voorwerp was van een beslissing zonder problemen opnieuw toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming (pagina 30). Zo stelt de meest recente update van het AIDA-rapport dat asielzoekers die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 naar Oostenrijk terugkeren, en nog geen finale beslissing ontvingen in verband met hun eerder in Oostenrijk ingediende asielaanvraag, geen obstakels ondervinden tot het verkrijgen van toegang tot de asielprocedure indien de transfer plaatsvindt binnen twee jaar na het verlaten van het Oostenrijks grondgebied (p. 41). Vermits betrokkene op 20.09.2016 asiel vroeg in Oostenrijk, geldt bovenstaande zeker ook in het geval van betrokkene.

In een ander recent rapport, ook van de hand van ECRE en up-to-date tot december 2015 ("Navigating the Maze : structural barriers to accessing protection in Austria", een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier), wordt gesteld dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat personen, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Oostenrijk worden overgedragen, niet anders worden behandeld dan personen, die een asielaanvraag in Oostenrijk indienden ("Since the beginning of 2015, 405 persons have been returned to Austria under the Dublin Regulation. Insight from the situation on the ground and from the experience of NGOs suggests that persons returning to Austria under the Dublin Regulation would not be treated more or less preferentially than other applicants in the country.", pagina 26). De auteurs stellen echter verder dat door bepaalde tekortkomingen in het Oostenrijkse asielsysteem "Dublin-terugkeerders" problemen zouden kunnen ondervinden betreffende de mogelijkheid asiel te vragen ("In any case, given the general deficiencies in access to the procedure and reception conditions documented in Chapter II and Chapter III, it is arguable that Dublin returnees would run risks of destitution and undue delays with regard to registering an asylum application in Austria. These risks need to be closely scrutinised by Member States issuing outgoing Dublin requests to Austria in order to ensure that the application of the Regulation does not result in exposing asylum seekers to risks of destitution", pagina 26). We wensen de nadruk te vestigen op het feit dat hier duidelijk gesteld wordt dat de mogelijkheid zou kunnen bestaan ("...that Dublin returnees would run risks of destitution...") en het rapport ons inzien niet aantoont dat het effectief om frequente en systematisch voorkomende gevallen gaat. Hieromtrent zijn we tevens van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Oostenrijk, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoont dat personen, die aan Oostenrijk worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, per definitie een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers in Oostenrijk is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.

Daarnaast wensen we te benadrukken dat nieuwe asielaanvragen wel degelijk worden geregistreerd in Oostenrijk, zoals onder meer ook blijkt uit het feit dat betrokkene op 20.09.2016 geregistreerd werd in Oostenrijk omwille van een asielaanvraag. Dit toont duidelijk aan dat betrokkene effectief de mogelijkheid heeft gekregen om asiel te vragen in Oostenrijk. Het feit dat de asielaanvraag van betrokkene weliswaar niet onmiddellijk maar na een tijd wordt onderzocht ("In practice, this means that, while the examination of claims already registered will continue, new applicants are to see their applications registered but not immediately processed by the asylum authorities") impliceert dan ook geen schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van bovenvermelde informatie zijn we dan ook van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene in wiens geval Oostenrijk zich opnieuw verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van

zijn in België ingediende asielaanvraag, na overdracht niet zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming.

Verder wensen we te benadrukken dat betrokkene tijdens zijn gehoor in België geen melding maakte van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden die hij ondervond tijdens zijn verblijf in Oostenrijk die duiden op moeilijkheden omtrent zijn registratie of omtrent toegang tot de asielprocedure in Oostenrijk. In verband met recente wetgeving (april 2016) in Oostenrijk die de Oostenrijkse autoriteiten in staat stelt om verregaande maatregelen te nemen om het aantal asielzoekers in Oostenrijk terug te dringen benadrukken we dat deze wetgeving voorziet in bijkomende maatregelen indien er sprake zou zijn van immense instroom en dat deze met name van toepassing is op de registratie van nieuwe asielaanvragen in Oostenrijk en geen betrekking heeft op de situatie van Dublin-terugkeerders. Daarnaast benadrukken we nogmaals dat betrokkene zelf geen problemen heeft ondervonden in Oostenrijk betreffende het verkrijgen van toegang tot de asielprocedure en dat de Oostenrijkse instanties expliciet instemden met de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Daarnaast maakte betrokkene tijdens zijn gehoor tevens ook geen gewag van andere ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Oostenrijk die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zo merken we op dat de betrokkene verklaarde in Oostenrijk de mogelijkheid te hebben gekend om in een opvangcentrum te verblijven.”

De Raad erkent dat de rapporten “*Quo vadis Austria?*” van ‘Amnesty International’ van augustus 2015 en “*Navigating the maze: structural barriers to accessing protection in Austria*” van ‘AIDA’ van december 2015 een zorgwekkend beeld schetsen over de opvangsituatie in Oostenrijk en meer bepaald in Traiskirchen, zeker voor kwetsbare profielen. De Raad meent dan ook dat verzoeker, ook al vertoont hij geen extra kwetsbaarheid, inderdaad van de gemachtigde een grondige analyse mag verwachten van zijn risico op gebrek aan opvang en toegang tot de procedure in geval van terugkeer. Hij meent echter dat de gemachtigde dit thans ook heeft gedaan (zie de uitgebreide motivering *supra*). Tegelijk blijkt uit het recentere rapport van ‘AIDA’ van december 2016, waarnaar zowel verzoeker als de gemachtigde verwijzen, dat niet langer van een dergelijke opvangcrisis, zoals deze zich voordeed in 2015, sprake is. Zoals verzoeker zelf uitvoerig citeert in het verzoekschrift, vangt het rapport van december 2016 aan met een overzicht van de veranderingen sedert het vorige rapport. In dit overzicht valt vooreerst op dat er zich een daling van asielzoekers heeft voorgedaan in 2016, dermate dat zelf noodopvangcentra werden gesloten in de loop van het jaar. Er blijken ook opvallende verbeteringen uit dit overzicht dat verzoeker zelf citeert, zo werd bijvoorbeeld de tijdsduur om een beroepsprocedure in te dienen verlengd. Volgend op een arrest van het Oostenrijkse Grondwettelijk Hof kan er niet langer sprake zijn van discriminatie inzake juridische bijstand al naargelang het gaat om een asielprocedure, terugkeerprocedure of een procedure inzake sociale bijstand. De financiële maandelijkse steun voor asielzoekers, die in private accommodatie verblijven, en voor niet-begeleide minderjarigen werd verhoogd.

Verzoeker onderstreept weliswaar dat de wetgeving thans voorziet in een quotum van 37.500 verzoeken in 2016, hetgeen inderdaad zorgelijk is, maar verzoeker toont geenszins aan dat omwille van dit quotum Dublinterugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de asielprocedure. Zoals de gemachtigde terecht benadrukt, en dit blijkt tevens uit het administratief dossier, heeft Oostenrijk thans uitdrukkelijk ingestemd met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18, 1, b, van de Dublin III Verordening. Dit artikel heeft betrekking op hangende asielaanvragen en conform artikel 18, lid 2, §1, van dezelfde Verordening is Oostenrijk er in geval van akkoord met een dergelijke terugname toe gehouden het verzoek tot internationale bescherming te behandelen of af te ronden. Nergens blijkt uit dit recente AIDA-rapport, up-gedatet tot december 2016, dat dit quotum zou verhinderen dat Oostenrijk, ook in die gevallen waarin uitdrukkelijk een individueel akkoord tot terugname wordt gegeven, toch nog na de georganiseerde terugkeer geen toegang zou verschaffen tot de asielprocedure en de opvang voor asielzoekers.

Ook uit het artikel dat verzoeker bij zijn verzoekschrift heeft gevoegd “*no country for refugees: Austria shuts its doors*” van ECRE, leest de Raad dat bijvoorbeeld de bijzonder zorgwekkende nieuwe procedure aan de grens, die toestaat om asielaanvragen onmiddellijk te verwerpen en dan nog door politie-officiers, betrekking heeft op personen die op onregelmatige wijze op het Oostenrijks grondgebied arriveren vanuit de naburige landen. Van een Dublinterugkeerder die wordt overgebracht op georganiseerde wijze per vlucht, na uitdrukkelijk individueel akkoord, kan niet aangenomen worden dat zijn aanvraag onmiddellijk aan de grens zal verworpen worden daar niet kan aangenomen worden dat hij onregelmatig Oostenrijk binnenkomt. Hetzelfde kan opgemerkt worden aangaande het artikel van

'Human Rights Watch' van 27 april 2016 en het artikel uit 'The Guardian' "*Ban Ki-moon attacks increasingly restrictive EU asylum policies*" van 28 april 2016, waaruit verzoeker uitvoerig citeert.

Verzoeker onderstreept eveneens dat door een wetswijziging het personeel in opvangcentra meer macht krijgt om een persoon die de huisregels niet respecteert uit het centrum te zetten. De Raad leest echter niet in het rapport dat deze uitgebreide bevoegdheid voor het personeel aanleiding heeft gegeven tot machtsmisbruik om op arbitraire wijze verzoekers, die recht hebben op opvang, uit te sluiten.

Wat betreft de bezorgdheid van verzoeker aangaande de schorsing van de behandeling van nieuwe asielaanvragen heeft de gemachtigde eveneens gemotiveerd dat nieuwe asielaanvragen wel degelijk worden geregistreerd maar dat in de praktijk na registratie niet onmiddellijk wordt overgegaan tot de behandeling ervan, hetgeen op zich geen schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. De Raad kan dit volgen aangezien dit ook steun vindt in de stukken van het dossier. Zo leest de Raad in het stuk van 'AIDA' "*Austria: bundesasylamt 'suspends' processing of new asylum applications*" dat "*according to the Minister of Interior, J.M.L., no instruction has been issued to the authorities to stop the processing of new applications, but only to focus on prioritizing all Dublin cases first. In practice, this means that, while the examination of claims already registered will continue, new applicants are to see their applications registered but not immediately processed by the asylum authorities.*" Verder wordt verklaard in datzelfde artikel dat een voorkeur aan de Dublindossiers wordt gegeven omdat deze Verordening voorziet in strikte deadlines teneinde de procedure te vervolledigen, en bij het falen van het naleven van die termijnen Oostenrijk anders verantwoordelijk wordt voor die betrokken asielaanvragen. Nu verzoeker *in casu* na terugkeer geen nieuwe asielaanvraag moet indienen, daar het akkoord steunt op een hangende asielaanvraag, loopt hij sowieso niet het risico het slachtoffer te worden van het langdurig wachten op een behandeling van zijn aanvraag. Bovendien valt op uit het laatste AIDA-rapport van december 2016 (pagina 7) dat in 2016 een hoog percentage Irakezen werd erkend als vluchteling of subsidiaire bescherming kreeg.

De Raad is aldus van mening dat de gemachtigde thans zowel in de bestreden beslissing als door het stuk gevoegd in het dossier wel degelijk toont inspanningen gedaan te hebben om de voorheen bestaande onduidelijkheid aangaande het moratorium op te helderen door bijkomende informatie in te winnen.

Nu ook uit de informatie in het laatste AIDA-rapport van december 2016 blijkt dat de opvangproblematiek *prima facie* sterk verbeterd is nu het aantal asielaanvragen in 2016 is gedaald en noodopvangcentra werden gesloten en er ook wetgevende initiatieven zijn genomen volgend op rechtspraak van het Oostenrijks Grondwettelijk Hof om betere rechtsbijstand te garanderen, meent de Raad dat in een dergelijke context niet van de gemachtigde kan verwacht worden om voor verzoeker, die overigens niet getuigt van een extra kwetsbaarheid maar een jonge gezonde alleenstaande man is, garanties te vragen aan de Oostenrijkse instanties.

De Raad is omwille van het voorgaande niet overtuigd dat verzoeker een reëel risico loopt in een overbevolkt centrum, verstoken van privacy en medische of psychologische hulp, terecht te komen, noch dat hij op straat zal terecht komen. Er blijkt uit het meest recente rapport van AIDA, waarnaar beide partijen verwijzen, niet (langer) dat de onthaal- en opvangvoorzieningen in Oostenrijk als onmenselijk en vernederend beschouwd kunnen worden.

De Raad neemt niet aan dat een reëel risico op schending van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest of van artikel 3,2 van de Dublin III Verordening aannemelijk is. Noch blijkt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of de motiveringsplicht.

Het eerste middel is *prima facie* niet ernstig.

In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van het gelijkheids- en rechtszekerheidsbeginsel.

Verzoeker licht zijn tweede middel toe als volgt:

"1. Verder is verzoeker van oordeel dat verweerster zich schuldig maakt aan een schending van het gelijkheids- en rechtszekerheidsbeginsel.

Van een schending van het gelijkheidsbeginsel is er sprake nu verweerster overduidelijk gelijke gevallen ongelijk heeft behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245).

*Van een schending van het rechtszekerheidsbeginsel is er eveneens sprake. Door het dossier van verzoeker anders te beoordelen dan de dossier van asielzoekers in gelijke omstandigheden was verzoeker niet in staat om de beslissing van verzoeker te voorzien. Nochtans moeten rechtssubjecten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).*

2. Verzoeker reisde immers samen met een aantal andere personen. Deze personen volgden exact hetzelfde traject als hijzelf. Hoewel deze personen – in tegenstelling tot verzoeker – geen familie hebben in BELGIË, werden zij voor de behandeling van hun asielaanvraag niet teruggestuurd naar OOSTENRIJK.

Ter staving van dit relaas voegt verzoeker bij huidig verzoekschrift de bijlage 26 van één van zijn reispartners, met name van de heer I. K. (OV nummer 8329947) (stuk 11).”

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

De Raad wijst erop dat het gelijkheidsbeginsel vereist dat allen die zich in eenzelfde feitelijke en rechtstoestand bevinden, op gelijke wijze worden behandeld.

De Raad meent echter dat het stuk dat door verzoeker bij zijn verzoekschrift werd gevoegd (bijlage 26 van de heer K.S.I.), niet volstaat om na te gaan of deze persoon zich werkelijk in dezelfde feitelijke en rechtstoestand bevond als verzoeker om tot een ernstig middel op grond van het gelijkheidsbeginsel te kunnen besluiten.

Evenmin kan uit dit stuk worden afgeleid dat de gemachtigde niet standvastig zou zijn in zijn bestuur, dermate dat verzoeker er had kunnen op vertrouwen dat de gemachtigde niet zou overgaan tot de thans bestreden beslissing.

Een schending van het gelijkheidsbeginsel of rechtszekerheidsbeginsel blijkt *prima facie* niet.

Het tweede middel is niet ernstig.

In zijn derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 22 van de Grondwet en van de artikelen 9 en 16 van de Dublin III Verordening.

Hij licht zijn derde middel toe als volgt:

“Verzoekster meent dat de artikelen 9 en 16 van de Dublin-III-Verordening van toepassing zijn, evenals artikel 8 van het EVRM, omdat het bestaan wordt aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid: Beide broers zijn emotioneel en fysiek verzwakt door de oorlog en hun ziektes en hebben elkaar nodig.

2. Artikel 16 van de Dublin-III-Verordening luidt als volgt:

“1. Wanneer, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd, een verzoeker afhankelijk is van de hulp van zijn kind, broer, zus of ouder dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten, of het kind, de broer of zus, of de ouder van de verzoeker dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten afhankelijk is van de hulp van de verzoeker, zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de verzoeker kan blijven bij of wordt herenigd met dat kind, die broer of zus, of die ouder, op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden, het kind, de broer of zus, of de ouder of de verzoeker in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.”

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'.

Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM, Onur v. het Verenigd Koninkrijk, 2009; EHRM, Slivenko v. Letland, 2003; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt.

Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten.

3. Verzoekster wijst op de relatie met zijn broer, de heer M. S. M. (stuk 2).

Verzoeker is financieel en emotioneel afhankelijk van zijn broer S. die IRAK maar kort voor hem verliet: Zij woonden samen, brachten de dag samen door etc.

Sinds verzoeker in BELGIË arriveerde brachten zij het merendeel van de dagen samen door.

Ter staving van deze afhankelijkheidsband brengt verzoeker eveneens een medisch attest bij van Dr. J. L., praktijkhoudende te 3010 KESSEL-LO, gedateerd op 8 maart 2017 (stuk 14)."

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 9 van de Dublin III Verordening, blijkt duidelijk dat dit artikel verwijst naar de term "gezinslid". De term gezinslid, zoals gedefinieerd in artikel 2, g, van de Dublin III Verordening heeft, zoals de gemachtigde terecht motiveert, geen betrekking op meerderjarige broers.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 16 van de Dublin III Verordening, dat wel van toepassing kan zijn op meerderjarige broers, heeft de gemachtigde heel omstandig gemotiveerd en blijk gegeven van een heel zorgvuldig onderzoek, nu zelfs in dit kader een bijkomend gehoor van verzoeker werd georganiseerd na uitdrukkelijk verzoek hiertoe door de Oostenrijkse autoriteiten. De gemachtigde benadrukt terecht de vereisten vooraleer in het licht van artikel 16 van de Dublin III Verordening sprake is van afhankelijke personen, met name een afhankelijkheid die steunt op een zwangerschap, pasgeboren kind, ernstige ziekte, zware handicap of hoge leeftijd. Verzoeker heeft noch in het initiële, noch in het bijkomende Dublingehoor gewag gemaakt van medische problemen in hoofde van zichzelf of van zijn broer; er is thans ook geen sprake van de overige limitatief opgesomde afhankelijkheidsgronden. Thans is de Raad ertoe gehouden de medische verklaring van dokter J.L. van 8 maart 2017 zorgvuldig en nauwgezet te onderzoeken in het licht van artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet. Het attest heeft betrekking op de broer van verzoeker, de heer M.M.S., en de arts stelt dat deze man lijdt aan een PTSD en "*de aanwezigheid van zijn broer, die dreigt uit België geweest te worden, zou hierbij van blijvend therapeutisch nut kunnen zijn*". De Raad acht dit summier attest, waaruit zelfs niet blijkt of de broer van verzoeker daadwerkelijk bij deze arts in behandeling is en sedert wanneer, niet overtuigend om te spreken van een daadwerkelijke afhankelijkheid. De terminologie "*zou kunnen therapeutisch nuttig zijn*" is dermate onzeker geformuleerd, dat de afhankelijkheid omwille van een ernstige ziekte in hoofde van de erkende broer ten aanzien van verzoeker *prima facie* niet afdoende blijkt. Hoe dan ook moet voor het vervullen van de vereisten van artikel 16 van de Dublin III Verordening blijken dat verzoeker in staat is voor de broer te zorgen en dat de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. Dit ligt niet voor.

Een schending van artikel 16 van de Dublin III Verordening blijkt *prima facie* niet.

Aangaande de schending van artikel 8 van het EVRM heeft verzoeker de theorie op pertinente wijze uiteengezet, zodat de Raad zich hierbij aansluit. Zo erkent verzoeker zelf dat volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de verhouding tussen verwanten zal beschouwd worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. In het arrest *Mokrani t. Frankrijk* (EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Dit geldt eveneens voor de verhouding tussen meerderjarige broers.

Zoals *supra* reeds gesteld neemt de Raad niet aan dat thans een afhankelijkheid blijkt op basis van een ziekte van de erkende broer van verzoeker. Verzoeker heeft in zijn bijkomend gehoor bij de gemachtigde gewezen op zijn afhankelijkheid in de zin van werkgelegenheid, bijstand bij administratieve zaken, toekomstplannen en integratie. Thans in het verzoekschrift is sprake van een financiële en emotionele afhankelijkheid en wijst hij er enerzijds op dat ze in Irak samenwoonden en de dagen samen doorbrachten en anderzijds ze ook het merendeel van de dagen samen doorbrachten sinds verzoeker in België arriveerde. De Raad acht deze elementen onafdoende om aan te nemen dat er werkelijk sprake is van een afhankelijkheidsband die anders is dan de gewone affectieve band tussen broers. Beide mannen zijn jonge volwassen mannen en ook al kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie kan bevorderd worden door de asielaanvraag van verzoeker ook in België te behandelen, dit element weegt niet zwaar genoeg om in het licht van artikel 8 van het EVRM een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen. Verzoeker heeft ook niets voorgelegd om aan te tonen dat zijn broer hem financieel of op een andere wijze bijstaat bij die werkgelegenheid, bijstand bij administratieve zaken, etc. Het ligt voor de hand dat "*het merendeel van de dagen samen doorbrengen*" geenszins wijst op een afhankelijkheidsrelatie die verder gaat dan de normale affectieve banden tussen broers.

Nu een dergelijke afhankelijkheidsband niet aannemelijk is in het licht van artikel 8 van het EVRM, diende de gemachtigde niet verder over te gaan tot een uitvoerige belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM. De gemachtigde heeft dienaangaande overigens terecht nog gesteld dat een overdracht van betrokkene naar Oostenrijk in het kader van de Dublin III Verordening niet automatisch impliceert dat betrokkene geen enkele vorm van financiële of sociale steun van zijn broer kan ontvangen.

Een verdedigbare grief in het licht van artikel 8 van het EVRM blijkt *prima facie* niet.

Artikel 22 van de Grondwet bepaalt: “*Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen de bescherming van dat recht.*”

Door de duidelijke verwijzing naar “*de voorwaarden onder de wet bepaald*”, is deze bepaling niet direct toepasbaar nu verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Hoe dan ook ontwikkelt verzoeker de aangevoerde schending van artikel 22 van de Grondwet in dezelfde zin als de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en kan niet aangenomen worden dat artikel 22 van de Grondwet een verdergaande bescherming zou bieden als artikel 8 van het EVRM. Bijgevolg is ook geen schending van artikel 22 van de Grondwet *prima facie* aannemelijk.

Het derde middel is niet ernstig.

De vaststelling dat er *prima facie* geen ernstig middel wordt aangetoond, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend zeventien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

A. MAES